

Inderdaad, hoe kan je nu iets niet willen dat je toch wel heel erg graag wilt, al heel lang ?

Wij wilden al lange jaren een plek waar alles voorhanden was om te leren, te ontwikkelen, kortom een echte groeiplek

Wij wilden al lange jaren een plek waar zeker 2 groepen, tegelijkertijd, gedurende meerdere nachten, konden blijven logeren.

We wilden immers mensen uit verschillende werelden samenbrengen, en dat kan pas als je zowel een businessgroep als een non-profitgroep kan verwelkomen, als de leerkracht uit het onderwijs hier de overheidsmanager kan ontmoeten

Wij wilden al lange jaren genoeg rust en ruimte om elke groep die privacy te bieden die ze nodig hadden.

We wilden al lange jaren genoeg kamers om elke gast zijn badkamer te gunnen

Wij wilden al lange jaren een zaal in het midden van het groen, een zaal met uitzicht rondom.

En als je weet dat er in België genoeg plekken zijn waar je met 12-13 mensen voor een dag wel OK terecht kunt, maar geen locaties waar je met z'n 30 in het midden van de natuur kan werken, dan begrijp je waarom we er hier meer dan 10 jaar aan gewerkt hebben.

Helemaal in het begin droomden we van kamers aan de spiegelvijver. Je weet die vijver helemaal achteraan met de hoge haag en de cypressen. Ik zag dan een lage blok, de lengte van de haag, en je kon zo uit je kamer komen, door een gat in de haag, naar je privé terrasje boven de vijver; ik zag me al zitten mediteren op dat houten vlondertje daar in het ochtendlicht. ..

Maar die plek bleek logistiek toch een beetje moeilijk.

Een tweede piste die we onderzochten was hier vanachter, hier langs de oude toegangsdreef, we zagen daar weer een compacte laagbouw, met kamers in motelstijl, ik zag me al zitten op mijn terrasje voor mijn kamer met mijn voeten op de balustrade en genietend van het uitzicht over het park.

Maar we zaten intussen met 23ha parkgebied en 384 bomen die beschermd waren dus dat verhaal ging niet door.

Een derde mogelijkheid was om het binnenplein terug te sluiten, tussen wat nu de oostschuur is en de keuken, wat tegenwoordig eigenlijk de toegang is . Je weet dat de heerlijkheid in 1600 effectief een gesloten vierkantshoeve is geweest ? Een vierkant productiebedrijf met daarnaast het kasteel voor de adel ? Dus we dachten, we zetten gewoon een compacte woontoren, een

soort moderne donjon op die plaats waar misschien ooit de oorspronkelijke donjon van 1099 heeft gestaan.

Uiteindelijk leek het meest logische om die extra kamers gewoon in de houtschuur te maken, die bouwvallige schuur die nog gerestaureerd moet worden. Zij die daar al binnen zijn geweest weten hoe prachtig de gebintes daar zijn en hoe ongelooflijk sfeervol die ruimte. Het zou zo onzonde zijn om daar kamers in te moeten maken, en ze zouden te klein zijn, te weinig licht en weinig contact met het groen. En het zou niet eens lage energie kunnen zijn en dat was toch ook een belangrijk principe voor ons. Dus dat wilden we eigenlijk niet, en gelukkig erfoegd ook niet.

En zo, na 13 afgeketste voorstellen op 5 jaar tijd stonden we dus nergens. Maar een van de cadeautjes van werken met Erfgoed is dat zij werken voor de eeuwigheid. Het verplicht je om heel goed na te denken en veel zorg te dragen voor al dat schoons. En wij werken eigenlijk ook voor de eeuwigheid we zijn dus maar herbegonnen.

We hebben een nieuwe architect erbijgehaald, Bernard van Koplamp, die mannen zijn gespecialiseerd in restauratie van beschermde monumenten. En het eerste wat die zei was: je moet een bouwhistorische studie maken. Zogezegd zogedaan, echte specialisten hebben dit dikke dossier bijeen geschreven en alle verschillende bouwlagen van het gebouw gedocumenteerd. Dat heeft ons veeeeel geld gekost maar tis een fascinerend werk om te lezen. Je vindt er details over alle hoeken en kanten, vb dat de klokgevels van het kasteel er gewoon honderd jaren later zijn aangeplakt, of dat er een kapel is geweest in de houtschuur en dat je sporen ervan nog in de muren kan herkennen. Bernard is hier dus je kan altijd een groepje maken en hem vragen voor een rondleiding. Fascinerend!

Enfin, en die bouwhistorische studie bewijst dat een Heerlijckyt, als productiebedrijf, niet alleen bossen en velden en jacht- en visrechten had maar ook een moestuin moet gehad hebben voor de groentes van het kasteel. En op de oude ferrariskaarten uit 1765 staan inderdaad kleine zwarte stipjes ingetekend. En wij zeggen dat dus de oude serres moeten geweest. En serres zijn eigenlijk kleine gebouwtjes, dus vuala, we hebben die zwarte stipjes een heel klein beetje groter gemaakt en vuala, u bevindt zich nu in zo'n zwarte stip, in het midden van de historische moestuin!

Er staan hier nu 3 gebouwen: 2 huizen met telkens 5 kamers met eigen sanitair, telkens een living en een keuken. Je kan ze huren voor je groep apart of om de 75jaar van de opa te vieren. Je kan er zelf koken, of ons eten laten leveren of gewoon aansluiten bij het lekkere eten in het kasteel. En

natuurlijk is er deze tuinzaal, met uitzicht rondom, precies zoals we het wilden.

Alles in superlage energie gemaakt: zonneboilers in het dak verwerkt, de constructie is in beton want dat houdt warm in de winter en koel in de zomer. De buitenbekleding is van verduurzaamd hout: een techniek die in het oude japan vaak voor tempels werd gebruikt maar in westeuropa nog maar voor de 3^e keer is toegepast; we wilden toch ook graag innovatief zijn.

En alles is zo ontworpen dat alle elementen bijdragen aan jouw groepsproces: brute steen, veel hout, veel licht, overal vuur... Kortom, we zijn fier!, heel fier! Dat na zoveel jaren hard werken er hier eindelijk dat staat wat waar we altijd van gedroomd hebben.

En, is de reis nu gedaan? vroeg men mij vorige week. Tja, dat is ne moeilijke, deze plek geeft zelf aan langs waar het nog wil ontwikkelen... We hebben ook nog de prachtige houtschuur, het zou schandalig zijn om die niet te restaureren, zoveel schoonheid moet verzorgd worden. Maar eerst, eerst willen we graag hier een thuis van maken. We dromen ervan dat jullie samen met ons, de plek komen 'bewonen', de positieve energie die het kasteel al eeuwenlang krijgt van jullie, nu ook hier te laten werken, zodat het hier een thuis wordt voor groepen en mensen om te ontwikkelen, te ontplooiien en elkaar te ontmoeten